

SEMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA Y PORTAVOZ DEL
CENTRE CATALANISTA.

DISCURS DE GRACIAS

*Llegit per lo mestre en Gay Saber D. Ramón Picó y Campanar a la
la vetllada que la Lliga de Catalunya donà 'l passat dil·les en
obsequi als autors distingits en los Jochs Florals.*

Senyors:

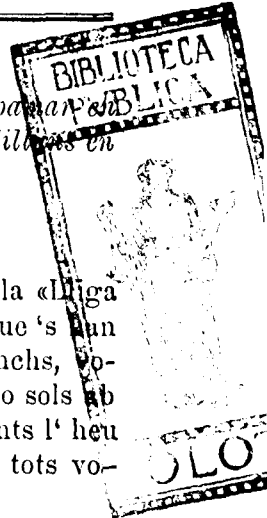
Vinch á cumplir l' encàrrech que ha tingut á be ferme la «Lliga de Catalunya» de dar en son nom los gracias á tots los que 's han dignat honrar aquesta festa ab sa presencia. Rebeulas, donchs, vosaltras, respectables senyoras y bellas senyoretas que no sols ab vostra presencia l' heu honorada, sino que ab vostres encants l' heu embellida y l' heu ennoblida ab vostras virtuts. Rebeulas tots vosaltres los bons fills d'aquesta terra que ara m' escoltáu.

Quant tot un poble, sens distinció de classes, se congrega per honrar als poetas que s' han fet ab sos cants mereixedors de premi; quant tot un poble s' aplega en son entorn pera escoltarlos, be 's pot dir que aquest poble no es pas mort; be pot assegurar-se que aquest poble no sols viu, sino que aspira á la gran vida dels pobles grans y dignes.

Y es, Senyors, que en las festas dels poetas hi ha quelcom més que paraulas ordenadas ab destresa; quelcom més que l' agradosa harmonía del versos medits y accentuats; quelcom més que 'l solemne cantar de l' alta estrofa ab bell art treballada y brunyida a b paciència; hi ha alguna cosa més que un agradable passatemps; hi ha la Poesía.

Hi ha la santa Poesía, filla del cel, que va per pobles y ciutats, pe 'l pla y per la montanya, aixecant lo cor dels homens, eridant sempre á las gents:—*Amunt! Amunt!...*

Hi ha la Poesía que va per plassas y carrers exhortant los po-

bles á seguir pe 'ls camins de la justícia, y, que al veure que 'ls vius li fan lo sort, va, com Ezechiél, pels fossars á predicar als morts que al sentir-la s'estremeixen y s'aixecan atents á sa paraula...

Hi ha la Poesía que indignada, terrible, bramula com un lleó contra 'ls tirans de la rassa d'Antiochus que aixecan l'idol de la desolació sobre l'altar del dret; que esqueixan los llibres da la Lley y los llenan al foch....

Hi ha la Poesía que fa sentir al mon lamentacions tristíssimas plorant sobre las runas de Jerusalem caiguda; que muda y endolada segueix als pobles vensuts que van en cautiveri; que 's asseu ab ells vora 'ls rius de Babylonia y manten en ells viva la fé y sencera l'esperansa d'un bell esdevenir....

Hi ha la Poesía que quan lo poble esclau arriba á veure 's lliure de sos perseguidors, y mentres lo Mar Roig s'engoleix cavalls y cavallers, repica alegrement la pandereta y entona un himne de victoria !....

Per aixó es, Senyors, que veniu á n'aquestas festas: perque en los dolcíssims cants de la Poesía l'ánima hi troba tot alló de que está sedenta.

Desgraciat, Senyors, lo poble que 's fa sort á la veu dels veraders poetes, que los gira l'espatlla y los menysprea.

Aixís com tots vosaltres feu en aquest mon la vostra tasca enfeynats en los quefers que 'us son habituals, lo poeta fa la seva fent com l'alosa, enlayrantse d'una volada fins al cel per tornar de sopte á la terra y dir als homes lo que ha vist, lo que ha sentit allá en l'altura....

Las nacions son com á naus que fan sa vía per la mar gran del Temps. ¿Hont van? Deu ho sap. Fau sa vía y cabussejan atravesant aquellas llarguíssimas corrents d'onadas de sigles y més sigles que ara mansas y quietas, demá revoltadas y furiosas, tan aviat las aixecan fins als núvols com las abaixan acostantlas al abisme. Dins la nau cada hu hi te son lloch marcat, cada hu hi te sa feyna senyalada.... Si veyéu que 'l Poeta está dret damunt cuberta sense may agafar un rem; si 'l veyéu que no estira may un cap de corda, ni 's cuyda del timó ni de las velas, no 'l bescantéu! No diguéu d'ell que es un pes inútil dins la nau que á tots nos porta, no 'u diguéu! Dret damunt cuberta ell fa sa tasca

com los altres: fa sa tasca mirant lo cel, cercant las estrelles que ningú veu y que ell ovira y descubreix entre las boyras, lleginthis ab tota certesa 'l punt exacte ahont la nau se troba y la vía que ha de seguir per no allunyar-se del port.

Dret damunt cuberta ell fa sa tasca: fa sa tasca descobrint á l'horizó signes de calma perillosa, de mals vents y maregassas...

Dret damunt cuberta escolta atent y sent remors que li fan predir los temporals porque 'n fugin á temps ó be 's preparin pera vencels... y dret damunt cuberta ell es lo primer que, sempre vigilant, descubreix á l'horizó y la mostra als altres, la terra de promissió tant suspirada !....

Senyors: los poetas han parlat; vosaltres ja 'ls sentíreu. Allá, dins lo cel boyrós, hi veuhen signes feréstechs, senyals espantables de mal temps. Dins la fosca han sentit remors de ratxas y ventadas que 's acostan. ..

¿ No será possible arribar á port sense passar lo temporal? ;L' haurem de córrer per forsa ?

Si per forsa l' hem de córrer, Deu vulla que quant vinga, los que portin alashoras lo timó de la Barca d' Amilear, en qual cambra principal ara 'ns trobem, tingan lo cor tan ardit y 'l seny tant clar com nostres antics Concellers per governarla sabiament com ells la governaren, per dirigirla destrament com ells la dirigiren: Deu vulla que conduhida aixís se salvi dels esculls y arriui á port sense que 'l mar li arrabassi ni una estella ni li prenguin los vents lo gloriós panó de las quatre barras.

HE DIT.

Lo Regionalisme y 'ls Jochs Florals.

Lo títol d' aquestas ratllas nos l' ha inspirat un fragment d' una revista inserta 'l diumenge passat en nostre apreciat colega *La Vanguardia*, portant la firma de nostre amich don Joseph Roca y Roca; y no obstant, al veure reunits lo nom ab que es coneguda la causa catalanista dintre d' Espanya ab lo de la institució iniciadora del moviment de renaixensa de Catalunya 'ns ha fet dubtar un xich de si deixariam passar aquest pleonasme tant clar, tant evident, ó si titularian aquest article *la Festa regionalista d' en-*

guany. Perque per tothom que consideri desapassionat aquest moviment, aquesta renaixensa literaria, artística, científica y política, son una mateixa cosa, tenen objecte idéntich, senten iguals aspiracions, la institució dels Jochs Florals y 'l catalanisme. Es més; fins pels lligats per aficions polítiques estranyas á Catalunya los Jochs Florals son la festa genuinament catalana, lo darrer baluart pera la defensa de lo poch que 'ns queda y 'l temple ahont un cop l' any s' aplegan los verdaders catalans pera comunicarse la fé y entussiasme necessaris pera la reconquesta de tot lo patrimoni catalá, qual recuperació constituheix un viu y ardent desij del estol de poetas y prosistas que honran ab sas obras la moderna literatura catalana.

Donchs, qué ¿ no ha nascut lo regionalisme del Jochs Florals? ¿ Qui podrá afirmar semblant proposició acompanyantla ab probas? Podrán alguns, mes per càlcul que per convicció, distingir la literatura de la política, tractantse de una nacionalitat que gosa de Constitució propia, d' una nacionalitat quals elements constitutius viuhen desembrassadament al amparo de las Lleys. Pero á tot arreu ahont hi hagi un poble dominat per forastera influencia, sense cap garantia de sos drets peculiars, de sas propias lleys, de sos interessos materials y morals; si aquest poble te idioma propi y 'l reivindica, espera lluytar contra tota dominació estrangera, pera protestarne.

Los Jochs Florals de Barcelona reivindicaren lo llenguatje patri, y no sols lo llenguatje sino la Historia peculiar de Catalunya, y al reivindicar la Historia, á la empenta de fogós entussiasme poétich y patriota, expressaren francament la seva anyoransa per las Constitucions de la terra arrancadas d' aquí no per falta de vida que hi tinguessin, sinó per un fet de forsa; y malehiren aquell fet y 'ls que 'l dugueren á cap..... y lógicament vingeren á sentar lo principi de que 'l poble catalá no deu tenirse per vensut eternament, y puig viu, te dret á la vida, y puig te dret á la vida, vindrá 'l jorn de la reparació de tot erro, de tota injusticia.

Lo Sr. Roca y Roca pregunta: «¿ Influidrá en aquest retraiment dels poetas de válua cert disgust produhit pel carácter marcadament polítich en sentit regionalista, que han pres los Jochs Florals d' alguns anys á n' aquesta banda? Val molt la pena de que ho desentranen y ho estudien tots los que s' interessin de veras pel esclat y esplendor de la poética institució.»

Si, dihem nosaltres ab lo Sr. Roca y Roca; val la pena de saber si 'l retraiement dels Jochs Florals per part dels senyors que cita y alguns que 'n calla es degut á n' aquest cert *disgust*. Y de moment ja li poden dir al revister de *La Vanguardia* que tal vegada la passió li fa perdre un xich la memoria fentli confondre las épocas no, senyor, no que no era en los primers anys de la institució que lluhiren en los Jochs Florals noms tan afavorits pel foch de la inspiració com Apeles Mestres, Bertan y Bros, Collell, Verdaguer y altres.

Més, deixant á part las épocas, prescindint de que la decadencia com indirectament confessa 'l mateix Sr. Roca y Roca, no ve pas dels primers anys—i bon tros s' en falta!—precisa saber si aquesta es sols de la institució ó be més general. Si es de la institució no més hem de averiguar si 'ls que senten *cert disgust* forman en aquest grupo purament literari *consagrat pura y exclusivament al cult de la bellesa*, en aquest grupo que, si no 'ns enganym, sols está en la imaginació del mateix senyor Roca y Roca.

No parlém dels morts, qual retraiement ja confessará 'l senyor Roca que no deu esser imputable al regionalisme. Respecte dels vius; creu lo senyor Roca y Roca que 'ls senyors Aguiló, Pons y Gallarza, Verdaguer, Collell y Guimerá—que son los mestres en Gay Saber que cita, ab lo senyor Balaguer y tot—creu, repetim, que se arrepenyeixen d' haverli donat á la festa dels Jochs Florals lo carácter y tendencias que avuy ostentan?

No pot créurho 'l senyor Roca y Roca, perque tots ells han demostrat á fo:a de la Institució lo mateix amor per la terra catalana, las mateixas aspiracions y 'ls mateixos anhels pera 'l porvenir de la nostra patria.

No, senyor Roca, no; no era en los primers anys dels Jochs, ni quan havia de guanyar *sa jubilació* ó mestratje que Mossen Jaume Collell deya, en la Festa dels Jochs Florals, pel poble catalá:

Poble que mereix ser lliure,
si no li donan s' ho pren,

que en Franquesa y Gomis exclamava, reptant als que tenen agarratada á Catalunya.

¿ Voleu saber ahont arriba? Deslligueula!

y que altre dels Mestres en Gay Saber citats pel revister de *La Vanguardia*, encarantse ab los causadors de la mort de las Consti-

tucions y lleys de Catalunya, amenassava ab la sabuda cansó:

¡Apagueu aquesta llantia
sinó 'l mon s' enfonsará!

No; los poetas catalans no parlan com lo senyor Roca y Roca; pera ells la institució segueix la vía que deu seguir, y dihem pera ells en tesis general, perque si algun n' hi ha que en son entusiasme de jove inexpert y en sa fogositat de poeta digué quelcom de que avuy s' arrepen-teix, l' ar repentiment, li valga per la nostra part, ja te la nostra absolució, però que s' aparti de la vía, que no fassi nosa als altres...

¡Arrepen-tit! ¿Y qui será l' arrepen-tit senyor Roca y Roca? Nosaltres no 'n sabem cap, ni dubten de ningú: es mes, no dubtem sisquera del senyor Roca y Roca, aqui considerem molt regionalista polítich y literari ¿Qué 's creu que no 'ns han mogut la atenció sos cops de independència dintre del partit madrileny en que milita? Los seus amichs haurán pogut buscarlos una explicació poch afalagadora; pero nosaltres que 'l sabem al senyor Roca y Roca fill dels Jochs Florals en literatura, hem atribuít á la influencia del regionalisme que en la Festa 's respira tots los moviments seus, poch agrahits dels seus superiors gerarquichs.

Lo senyor Roca y Roca, n' estem conven-suts, sería catalanista si no hi hagués un partit ab en Castelar per cap.

(De *La Renaixensa*.)

Varietats.

LO PABORDRE DEL ROSER

COSTUMS OLOTINS

Al poeta olotí y benvolgut amich D. Joseph Saderra

(*Conclusió.*)

—¡Fassi traure eixa llantia; si no s' enfonsará 'l poble!!!—

Y girantse de cara al públich espahordit, bramava:

—¡A n' aquest gamarús, á n' aquest pallegó de bordagás, á n' aquest carmellós, rossegueulo fora de la iglesia!—

De prompte se 'n aná á la sagristía, sentintse 'ls crits y la bre-ga que la fera movía ab mossen Rovira y altres personas que, al moment de ficarshi lo intrús, també hi anaren, perque al senyor Rector no li succehís cap malifeta.

Lo Paborde de Sant Jaume prengué la corda, que jo encara tenia á las mans, y pujá la llantia diguentme:

—No t' espantis; axó ha sigut una desgracia.....es un malvat; los dimonis se l' emportarán del llit estant. —

La gent comensá á sortir de la iglesia; tothom se feya creus de haver presenciat tal escándol dintre 'l temple de Deu. En Ginebreda armá fortas camorras á mossen Rovira per fer traure la llantia del Roser. Mossen Joan, home pacífich, en aqueix punt no volgué cedir.

—*Non possumus*—exclamá;—; per una gota d' oli no s' ha de perdre una costum de tants sigles! ; Si la llantia s' hagués trencat y vuydat sobre sa esquena, tampoch se trauria!—

IV

En Ginebreda exí de la iglesia, la cara morada com un mataparent, sens mirar á ningú. Jo m' estava llambregant darrera 'l paborde de Sant Jaume, que 'm protegía; tota la gent me deya: « Es boig; no 'n fassis cas.»

Al arribar á casa meva, las donas del vehinat ho havían esbombat per tot; però fentho tant bé, que jo resultava la victima, un mártir, un sant, un ignocent. Lo culpable, 'l malvat l' escandalós, era en Ginebreda. Tal volta ho ha fet expressament d' axecarse per moure brega; debía estar enfadat; tothom li malehía 'ls ossos.

D' en Ginebreda jo 'n fugía com lo diable de la creu. Quant ell anava á missa major, de substituhir á mon pare no me 'n vingueren ganas.

Peró 'ls sustos en la maynada aviat cessan; jo tornava frissar per exercir las funcions de paborde, passen tentacions irresistibles durant la vida; tothom vol figurar un dia ó altre; qui ho desitja més aviat qui més tart. ¿Qui es que no 's sent cridat á representar un gran paper?

Mas espiracions no eran assahonadas; arribavan massa abiat, pero no hi podia fer més; considerava las festas populars com acontexements de gran trascendencia; llavors venia la cobla d' en Mel de Olot, que 's colocava devant la iglesia, sobre de uns grans pedrissos; quan entravan al temple las pabordessas, las mastressas de casas ricas, las noyas guapas, portant paneradas de donatius

pe 'ls sants; l' avi Mel, entussiasmat, dirigint l'orquestra, brandant l'arquet del violí, donant dos ó tres cops á la caxa, ab un cop de cap feya'l senyal, y la cobla sonava ayres catalans d'aquell temps, obsequiant á las bellas protectoras de la parroquia.

Després del *lavabo*, totas las confrarias encenían las atxas; un moment ans de llevar Deu, vinticinch ó trenta homens pabordes y obrers, ab lo gambeto posat, l' atxa á la má, pujavan al presbiteri. L' Ajuntament al seu banch, cobert de roba vermella; al altar tres capellans; al chor mitja dotzena; lo presbiteri enlluhernat per la gran lluminaria; lo rotllo ó cercol de campanetas rodant desesperadament; la cobla desde 'l chor, sonant la marxa Real; tot lo bó y millor del poble dins la iglesia. ¡ Moment solemne !

¡ Si jo hagués sigut gran, si hagués pogut ser paborde ! Pero ho era y no ho era. Lo verdader paborde era 'l meu pare; ja 'm considerava com una especie d' aspirant, com un substitut, á qui no quedava altre recurs sinó aprofitar las festas ordinarias, las funcions petites. Lo susto que 'm donà lo trencalós d' en Ginebreda no tingué conseqüencias funestas; anant ab cuydado, vigilant aquell barruher, semblava fora tot perill, Me revestí de valor heroich, y torno á comensar la carrera.

V

Mes debía estar escrit que no servía per paborde; ara veurán lo que 'm succehí.

Quant faltan pochis minuts per acabar la missa, cada paborde pren lo cabás ó la bacina, y tots plegats se 'n van á captar per la iglesia, jo portava 'l cabás plé de pans y ofrenas, mentres una dona me allarga un parell de pollastres, lligats de las camas ab una beta. Encara no tinch temps de dir *per l' amor de Deu sia*, que la beta, lligada ab vaga corredora, 's desfá, m' escapan, fent uns escataineyts estrepitosos, axordant ab sa fressa. Per altre costat, lo cabás se 'm tomba, y un pá rodola més de deu passos, descriuint, una espiral fatídica. Jo, més sofocat y vermell que un tomátech, dexo 'l moble y 'm planto á corre darrera dels pollastres sens poderlos agafar. La maynada, aquells que no podia veure, cop de riurer; jo, trascant d' un punt al altre, entrabaucantme, ja anava per pegar arpada á un que se havia aturat sobre d' un rataule, quant d' una voladà s' escapa per una espiera; l' altre, correghent

y esvolategant, ab grans arriots del jovent y escándol de las donas, caigué en mans d' un pagés.

¡ Per fortuna, l' avi Ginebreda no hi era !

Desde aquell dia me 'n vaig sentir moltas; alguns que 's trobavan en la iglesia 'm bescantaren pe 'l poble.

—Aquell noy es massa petit per fer de paborde.

—Aquell bordegassot se vol ficar per tot, y algún dia en Ginebreda l' arreplegará.—

Magnífich pensava jo; perque no has tingut sort, perque has caygut, tots t' atropellan.

Llavors me vingueren ganas de marxar d' aquell racó de món, y ho vaig fer; la llissó 'm servi admirablement; may més he tingut ganas de ser paborde, ni tant sisquera alcalde. Prenguentho pe 'l fórt, es com un se desempallega de certas manias.

JOSEPH BERGA.

Olot, 1 de maig de 1891.

Noticias generals.

La festa de Corpus se celebrá ab la solemnitat de costum, sens que lo mal temps destorbés en res com era de tómer, vist que 'ls dias anteriors foren molt dolents.

Lo passant y las ballas á plassa del matí foren regularment animadas encarregantse aquest any de ferlas lluhidas lo jovent del Veloz-Club á qui lo paborde Sr. Jolis cedí son contrapàs; los altres contrapassos los ballaren com de costum l' arcalde y l' altre paborde Sr. Vayreda (Marian).

En lo ofici se cantá la missa del mestre Rossi ab bastant ajust y afinació en vist altres vegadas, y lo sermó, que predicá lo P. Fra Arcángel de Sesma, fou una pessa bona y acabada; la concurrencia al ofici fou numerossísima y escullida ocupant banchs de preferencia los convidats entre 'ls quals hi havia gran nombre de quefes y oficials dels cossos de la guarnició.

La professó de la tarde si be fou bastant llarga atés lo que sol ser en nostra vila la professó de Corpus, no per aixó ho fou d' una manera extraordinaria. Portá lo pendó 'l nostre amich y company D. Joseph Saderra. Las forsas d' infantería y caballería que estan de guarnició aquí cubriren tota la carrera, donant bri-

llant mostra d'habilitat los quefes que manaren las evolucions necessarias y de gran destresa é instrucció tots sos subordinats perque la forsa disponible sols bastava pera cubrir la tercera part de la carrera, y tots sapigueren multiplicarse, de modo, que la falla de tropa passá completament desaparecebuda pera tothom. Son dignes de felicitació á nostre entendre, lo digne Tinent Coronel señor Argüelles y sos subordinats d'infantería y caballería per aquest acte que 'ls honra altament com á militars y com á particulars.

La setmana passada fou setmana de missas novas; lo dimars la cantá en la iglesia dels Caputxins lo P. Fr. Lucio de Ubaños essent padrí lo jove notari d'aquesta població D. Vicens Capdevila. Predicá lo P. Fr. Arcángel de Sesma un hermós sermó sobre la grandesa y dignitat del sacerdot. La iglesia estava casi plena de gent apesar de la pluja forta que queya en aquells moments.

Lo dimecres la cantá en la iglesia de Ntra. Sra. del Tura lo nostre amich Mn. Antón Aumallé, essent padrins son germá major y sa cunyada, y predicá un commovedor sermó altre germá del celebrant, lo P. Joan Aumallé de las Escolas Pias de Barcelona. Lo concurs fon numerós com pocas vegadas l'haviam vist en actes d'aquesta naturalesa.

Rebin los dos nous sacerdots y sas familias nostra mes coral enhorabona.

Lo dia de Corpus á las onze de la nit las cornetas dels bombers tocaren á foch donant als vehins la alarma consegüent. Lo foch que s'havía iniciat en la habitació del confiter Sr. Ribas no arribá á pendre increment, pero son de sentir las grans cremaduras que sufrí un pobret aprenent que de resultas fou combregat aquella mareixa nit. Segons noticias á l'hora present está molt millorat.

Aplaudim la promptitut ab que acudiren al lloch de la desgracia las autoritats locals y judiciales, bombers, cabos de somatent, facultatius y moltas personas á qui guiá lo seu bon cor.

A las cinch de la tarde d'avuy eixirá com de costúm la profesó de Corpus d'la iglesia de Ntra. Sra. del Tura. Lo dijous que vé á las quatre de la tarde eixirá de Sant Esteba la de cap d'octava, y al vespre del mateix día la del Carme. Deu vulga que no ploga.

Avuy y demá son los días de las grans lluminarias en la iglesia de S. Esteba. Los llumaners d' avuy son los dos notaris D. Ramón Torrá y D. Vicens Capdevila y los de demá D. Joan Puig y Escubós y D. Magí Domenge y Cantalozella.

Aquesta setmana ha visitat nostra vila y encontrada, lo simpátiich escriptor catalanista, D. Carles Bosch de la Trinxeria. Llástima que 'l mal temps, que dura ja fa una tempora la, l' impedís véurer los principals cráters y lo gran salt de sallent, hont hauría anat, á presentar lo temps un altre aspecte.

Dos retratos de dos nenas, en terra cuyta, hem vist exposats en l' aparador de can Llovera, modelats per lo Sr. Berga, fill, que produhían molt bon efecte.

De *La Veu de Montserrat*:

«Lo Senat ha adquirit un magnífich quadro de Carbonero, destinat al saló d' aquella Cambra. L' assumpto es molt interessant pera Catalunya, puig representa l' entrada d' en Roger de Flor á Constantinopla. Los diaris y revistas de Madrit han fet grans alabansas del quadro y han ponderat la *importancia histórica del fet*. Pero ningú ha tingut sisquera una frase de recordansa vers la terra d' aquell grapat de valents que, portant per capdill á en Roger, se feren admirar per tot lo mon en sa «homérica marxa « pel Orient.

Heus aquí lo de sempre: quan se tracta d' una gloria catalana, per axemple, los periódichs de Madrit ne diuhen una gloria espanyola, y si es madrilenya, l' anomenan *de casa*.

Caldria que aquestos centralisadors s' inspiressin en miras més altas, y comensessin d' apéndrer á respectar y considerar á las regions, que, quan menys, los hi han il·lustrat l' historia de sa patria ab fets tant grans com los á quins se refereix l' assumpto del quadro que tant celebran.»

Acaba d' arribar á Alemanía, després de cuaranta anys d' haver rodat per lo mon, un antich condemnat á mort, com suposat autor de un doble assassinat que lográ fugir de la presó en que esperava la fatal sentencia.

Poch temps després de sa fugida, un agonitzant se confessava autor de aquell crim, haventse declarat després la inocencia del que 's cregué reo en un principi.

Pero aquest ignorava sa llibertat, y ha permanescut fins ara sufrint fatigas y treballs. Quant ha sapigut que se 'l havia declarat iaocent, sa alegría ha sigut inmensa.

Una poetisa alemanya acaba de publicar la traducció de setze de las principals composicions de Verdaguer. Hi hagut any en que tres distints professors s' han ocupat de literatura catalana en las Universitats de Erlangen, Gottinga y Halle.

Un incident terrible ha ocorregut en Nanwich, (Inglaterra).

Una vaca furiosa entrá en una escola de parvuls en lo moment en que 's trobavan reunits en ella tots los noys.

La rabia del animal aumentá á consequència dels crits d' aquellas criaturas, y en poch's segons la vaca ocasioná gran número de víctimas.

A 45 ascendí lo número de nens ferits, pero afortunadament s' espera poder salvar á tots.

Algunas personas que acudiren á l' escola pera salvar als deixebles conseguiren matar al animal, després de grans esforços.

Se confirma diariament la utilitat del ODONTALGICO KENT per sa gran eficacia en la curació del dolor de caixals y dents, puig basta sa aplicació pera que cessi al moment lo dolor. A quants convinga possehirlo, podrán dirigirse á D. Joan Planagumá (Batet), droguería.—OLOT.

Secció religiosa.

Diumenge 31. Ntra. Sra. Mare del Amor Hermós y Sta. Petronilla vg.

Dilluns 1. S. Enecon ab.

Dimars 2. Sts. Marcelino, Pere, Erasme, y Blandina mrs.

Dimecres 3. S. Isaac y Sta. Clotilde reina.

Dijous 4. S. Francisco Caracciolo fr.

Divendres 5. Lo Sagrat Cor de Jesús, S. Sanxo, Stas. Valeria y Marcia mrs. y S. Benifaci bisbe y mr.

Dissapte 6. S. Norbert b. y cf. y Sta. Cándida mr.

QUARANTA HORAS.—Continúan en la iglesia Parroquial.